

ved Kirkerne. Naar nu Noget kommer op for at melde, at et Fruentimmer, som siges at hedde saadan og saadan, har født et Barn, hvor skal han saa have nogenjomhelst Mening om, at Opgivelsen af Navnet er rigtig eller ikke? Skal han være sikker derpaa, saa maa han jo aldrig unblade at paafalde Politiets Hjælp; men det vil jo sige, at hver Gang, der anmeldes et uægte Barns Fødsel, skal der finde en offentlig Undersøgelse Sted, med Hensyn til hvilken jeg foreløbig vil bemærke, at den fører til Ingen-ting, det kan man jo slutte sig til i de fleste Tilfælde; men imidlertid, det Apparat skal sættes i Bevægelse ifølge Forslaget. Jeg vil ikke opholde mig ved saadanne Smaa-ting, som at der forlanges, at Moderen til det uægte Barn skal opgive Faderens Navn og Opholdssted. Ja, hvis det blot var at opgive hans Opholdssted paa den Tid, da Barnet blev avlet! Men at forpligte hende til at vide, hvor han senere færdes om i Verden, endog paa den Tid, da Barnet fødtes, det turde dog være en altfor vidtgaaende Fordring. Og saa give netop de næste Bestemmelser i Lovforslaget et rigtig godt Bevis paa, hvorledes dette Diemed ikke kan naaes, som man vil naae, nemlig at fastslaa, hvem der virkelig er Fader til Barnet. Naar man nemlig taler om det Tilfælde, at Moderen paa Undfangelsestiden har havt legemlig Omgang med flere, saa faar man egentlig ikke Andet konstateret, end at Paterniteten ikke kan oplyses. Det kan vel gaa an — det behøves der ikke nogen ny Lov for, det gjælder nu — at statuere, at samtlige disse Personer solidarisk hæfte for Underholdningsbidraget — det lide de ingen anden Skade af, end at de miste nogle Penge — men at ville statuere, at alle disse Personer virkelig skulde være Barnets Fædre og skulle behandles som saadanne, det gaar da virkelig ikke an. Endelig føies dertil, at Kvinden skal straffes, naar hun ikke kjender Navnet paa vedkommende Person eller Personer, det forekommer mig dog at være en temmelig drakonisk Bestemmelse. For det Første turde det dog være en Leilighed, hvor man just ikke spørger om Navn; men selv om det forudsættes, at der skal spørges om Navn, kan man jo ikke være forvisset om, at det er det rigtige Navn, der opgives. Men saa at lade det ulykkelige Fruentimmer ikjendes Bøder eller Fængsel, fordi hun ved den Leilighed maatte være bleven narret af En, der maatte har givet sig ud for en langt prægtigere Person, end han i Virkeligheden er, synes dog ikke at kunne forsvares. Saa skal jeg endelig freinhæve, at Diemedet naaes ikke; thi hele den Fremgangsmaade, som skal

finde Sted, og det Bevis, der til hvide og sidst er Tale om, kan jo dog aldrig blive noget egentligt Bevis for Foreldreforholdet. Vi maa huske paa, at den nuværende Fremgangsmaade, hvorefter der paalægges Faderen Ed, og hvorefter han bliver forpligtet til at betale Alimentationsbidrag, hvis han ikke tør aflægge Eden, er intet Bevis i juridisk Betydning for, at han virkelig er Fader til Barnet, og kan ikke være det, og derpaa kan altsaa ikke støttes andre paa Slægtskabsforholdet byggede Retsvirkninger. Hvis man vil følge det ærede Medlem deri, at det uægte Barn skal arve Faderen, naar der ikke er ægte Børn, vil det i saadanne Sager ikke kunne være tilstrækkeligt Bevis for Paterniteten, at Faderen har vægret sig ved at aflægge denne Ed i Alimentationsagen. Det beviser slet ikke Andet, end at han foretrækker at betale Bidraget fremfor at aflægge Eden; men det er ikke noget Bevis for, at Foreldreforhold virkelig er til Stede, og det vilde ogsaa ligge indenfor vor Lovgivnings Bevisregler, om man der skulde for Indtrædelse af Slægtskabsforholdets øvrige Virkninger — og det ærede Medlem vilde jo ogsaa have, at Barnet skulde tage Arv efter fædrene Brødre — fordre, at det blot Negative, det at Vedkommende har nægtet at ville fralægge sig Paterniteten ved Ed, skulde være et positivt Bevis for Slægtskabsforholdet; det er dog Noget, som ikke kan passe med den øvrige Lovgivning og som ogsaa i sig selv vilde være en urigtig og betænkelig Sætning at stille op. Derfor tillader jeg mig at sige, at naar man skulde til at begynde en saadan Undersøgelse, hver Gang et uægte Barns Fødsel blev anmeldt, var det saa meget mere uheldigt, fordi det paa Forhaand var givet, at saadanne Undersøgelser ikke vilde føre til det Maaal, man vilde naae, nemlig at hvert Barn skal have en Fader, at det skal være juridisk godtgjort i alle Forhold, hvor det er af Bigtighed at godtgjøre dette, at den paagjældende Person er Barnets Fader. Hvad dernæst Endringsforslaget under Nr. 3 angaar, maa jeg uthvæle, hvad jeg før har sagt under denne Sags Forhandling, for det Første, at det er to ganske forskellige Ting, den Hjemmeligholdelse af Fødselen, som kan opnaaes ved at indlægge sig paa Fødselsstiftelsen, og saa det, at Fødselsstiftelsen for 500 Kr. paataager sig at forjøre Barnet. Det er to forskellige Ting, som i og for sig ikke behøve at følges ad; man kan give det Ene uden at give det Andet og omvendt. Men hvad selve Hjemmeligholdelsen af Fødselen angaar, er det, som jeg før har bemærket, ikke noget stort Spørgsmaal. Jeg anser det ikke for noget stort